

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.820 van 6 juni 2000
in de zaak A. 87.330/VII-19.665.**

In zake : XXX,
wonende te BRUGGE,

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van beweerde Liberiaanse nationaliteit, op 15 oktober 1999 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 augustus 1999 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 april 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 augustus 1999;

Gelet op de beschikking van 25 november 1999 waarbij aan verzoeker het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota's van de verwerende partijen;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 14 februari 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 17 maart 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN die, loco Advocaat A. HAEGEMAN verschijnt voor verzoeker, van Adjunct-adviseur Fr. DE NEVE, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van beweerde Liberiaanse nationaliteit, komt in België binnen op 1 maart 1997, houder van een vals Brits paspoort. In het kader van een routinecontrole wordt verzoeker op 4 maart 1997 aangehouden en krijgt hij een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 1).

1.2. Op 4 november 1998 verklaart verzoeker zich vluchteling (adm. doss., stuk 2).

1.3. Op 27 april 1999 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. doss., stuk 3).

1.4. Op 19 augustus 1999 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 april 1999 tot weigering van verblijf.

1.5. Dit is de bestreden beslissing.

1.6. De motivering van deze beslissing luidt (adm. doss., stuk 4) :

"Betrokkene werd verhoord op 12 augustus 1999 op de zetel van het Commissariaat-generaal en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. De Gendt Wim.

Hij verklaarde afkomstig te zijn uit Monrovia en tot de Congo-etnie te behoren. Als Christelijke predikant predikte hij tegen het geweld in Liberia onder het regime van Charles Taylor. Zijn vriend Jack (die werkte als chauffeur voor Charles Taylor) waarschuwde hem op 23 januari 1997 dat betrokkene op een lijst stond van te elimineren personen, en dat leden van een speciale politie-eenheid op zoek waren naar hem. Die nacht vertrok hij per kano (eigendom van zijn vader en gehuurd voor de gelegenheid door 3 onbekende personen) in de plaats van zijn vader naar Maryland, alwaar 3 kisten met wapens werden ingeladen. Betrokkene verzette zich hiertegen, maar werd bedreigd door één van de 3 huurders, zodat de wapens toch werden meegenomen (op hun terugweg) naar Monrovia. Op 2 februari 1997 vernam betrokkene vanwege zijn vriend Jack dat voornoemde huurders van de kano leden waren van Taylor's groep en dat ze voornoemde wapens hadden verkocht aan Roosevelt Johnson, leider van de L.P.C. ('Liberia Peace Council'); dat ze waren opgepakt; dat betrokkenes vader thuis werd aangehouden; en dat ook betrokkene gezocht werd. Vervolgens ging betrokkene schuilen in het huis van een vriend, Maxwell genaamd. Op 8 februari 1997 kwam Jack betrokkene halen, en

reisden ze per wagen naar Abidjan (Ivoorkust). Jack raadde betrokkene aan evenmin in Abidjan te blijven, aangezien Charles Taylor er agenten heeft. Betrokkene besloot echter te blijven, en verbleef in Tresville/Abidjan bij een schoenmaker, B. J. genaamd. Toen betrokkene twee dagen later, op 12 februari 1997, een bijbelwedstrijd won en in de kerk begon te prediken, dreigde hij door twee onbekende personen te worden aangehouden. Met de hulp van B. J. kon hij echter ontkomen, waarna hij aan boord ging van een schip. Met dit schip kwam hij op 1 maart 1997 in de haven van Antwerpen toe. Betrokkene nam zich voor om naar Engeland verder te reizen, maar werd door de Belgische rijkswacht in Oostende tegengehouden wegens het gebruik van een vals Brits paspoort. Betrokkene kreeg het bevel om het land te verlaten binnen 5 dagen, maar hij bleef illegaal in België. Toen hij vernam dat Charles Taylor de Liberiaanse presidentsverkiezingen had gewonnen, vroeg hij tenslotte op 4 november 1998 asiel aan.

Er dient vooreerst te worden vastgesteld dat betrokkenes relaas ongeloofwaardig is wegens tegenstrijdige, onwaarachtige en vage verklaringen.

Zo kan geen geloof worden gehecht aan betrokkenes vermeende herkomst uit Monrovia, Liberia. Op het verhoor door het Commissariaat-generaal verklaart betrokkene te behoren tot de Congo of Americo-Liberian etnie (hij spreekt enkel de Engelse taal). Hij stelt echter verkeerdelijk (cfr. algemene pers; zie ook Mondes Rebelles, Editions Michalon, Paris, 1996) dat president Charles Taylor niet tot deze (Americo-Liberian of Congo) etnie behoort en dat Roosevelt Johnson de leider is van de LPC (Liberian Peace Council). Onwaarschijnlijk is ook dat betrokkene niet weet tot welke etnie Roosevelt Johnson behoort, noch kan zeggen of deze al dan niet tot de Congo-etnie behoort. Onwaarschijnlijk is eveneens dat betrokkene ten aanzien van het Commissariaat-generaal niet kan zeggen of de organisatie 'ULIMO' Charles Taylor of diens partij en regime steunt of gesteund heeft, dan wel bevecht/bevochten heeft. Gevraagd naar de figuur Amos Sawyer, verklaart hij ten aanzien van het Commissariaat-generaal enkel dat hij een lid (en niet president) was van een interimregering. Gevraagd naar de benaming van een internationale luchthaven in Liberia, vermeldt hij ten aanzien van het Commissariaat-generaal 'Robertfield' in Margibi County, terwijl deze luchthaven in werkelijkheid (cfr. 'Lonely Planet - West-Afrika') in Monrovia (Montserrado-county) is gelegen.

In dit verband is het verder opmerkelijk dat betrokkene ten aanzien van de rijkswacht van Oostende (cfr. proces-verbaal nr. BG. 22.42.100389/97 van 4 maart 1997) verklaarde dat hij weliswaar in Monrovia was geboren, maar dat hij sinds zijn jeugd

met zijn vader in Kumasi/Ghana woonde en enkele maanden eerder vanuit Ghana naar Zwitserland was gereisd. Tijdens het verhoor door het Commissariaat-generaal ontkende betrokkene voornoemde verklaringen te hebben afgelegd.

Daarenboven blijft betrokkene uiterst vaag met betrekking tot bepaalde punten in zijn relaas afgelegd voor het Commissariaat-generaal. Zo valt op dat hij enkel de voornamen (J., M., M.) van Liberiaanse vrienden en kennissen die hem belangrijke hulp boden, kan noemen. Verder kan betrokkene ten aanzien van het Commissariaat-generaal niet preciseren met welk schip (naam, nationaliteit) hij naar België reisde en welke persoon (naam, functie op het schip) hem tijdens deze bootreis bijstond.

Bovendien wordt de ernst van betrokkenes asielaanvraag verder ondermijnd door het feit dat hij bij aankomst (in maart 1997) in België geen asiel aanvroeg, noch op het ogenblik dat hij werd verhoord door de rijkswacht van Oostende (cfr. voornoemd verslag en proces verbaal), noch naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten. Slechts op 4 november 1998, dit is ongeveer 20 maanden na zijn binnenkomst op het Belgisch grondgebied, vroeg hij asiel aan. Hij verrechtvaardigt deze laattijdigheid door ten aanzien van het Commissariaat-generaal te stellen dat hij het resultaat van de Liberiaanse verkiezingen afwachtte en hoopte dat Charles Taylor hierbij zou verliezen, zodat hij naar Liberia kon terugkeren. Dit argument kan echter niet ernstig worden genomen, aangezien voornoemde verkiezingen - waarbij Taylor president werd - plaatsvonden in juli 1997.

Betrokkenes identiteit, nationaliteit en reisverhaal kunnen hoedanook niet worden nagegaan doordat betrokkene geen documenten ter zake voorlegt.

Tenslotte bevat het verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep vanwege betrokkenes raadsman, Mr. De Gendt, verder geen elementen die de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingen vermogen te wijzigen. De brief dd. 4 augustus 1999 vanwege J. W., een kennis van betrokkene, doet evenmin afbreuk aan bovenstaande overwegingen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene laattijdig bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in

geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 27 april 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren."

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in wat zij kwalificeert als een exceptie van onontvankelijkheid eigenlijk vraagt om buiten de zaak gesteld te worden; dat dit verzoek niet kan ingewilligd worden, daar zij de auteur is van de genomen verwijderingsmaatregel en belast is met de tenuitvoerlegging ervan;

3.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoeker een enig middel aanvoert dat luidt :

"Overwegende dat vertoger volgende middelen tot nietigverklaring aanvoert.

Dat deze middelen ernstig zijn en een schorsing rechtvaardigen, rekening houdend met het ernstig en moeilijk te herstellen nadeel dat verzoeker riskeert te lijden, indien de bestreden maatregel uitgevoerd wordt.

Overwegende dat vertoger meent dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van art. 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van de vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli

1958 (1951); van de Wet van 15.12.(1)1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, alsook van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichtingen en de rechten van verdediging. Dat vertoger meent dat het CGVS een manifeste beoordelingsfout begaan heeft bij de behandeling van zijn dossier.

Overwegende dat het CGVS verkeerdelijk meent dat vertoger niet uit Monra(o)via afkomstig zou zijn, omdat hij niet voldoende op de hoogte zou zijn van de politieke ontwikkelingen aldaar.

Dat het CGVS daarbij uit het oog verloor dat vertoger een eenvoudige werkman-electrieker was, die weliswaar omwille van een zekere welsprekendheid, eveneens mocht prediken, doch dat hij voor het overige absoluut niet geschoold is.

Dat bovendien het CGVS uit het oog verliest dat de situatie 'op het terrein' waar medestanders van de ene uit zuiver praktische en opportunistische overwegingen veel minder afgebakend is.

Dat het bovendien een feit is dat de Congo-etnie, waartoe vertoger behoort, effectief enkel Engels spreekt.

Dat vertoger een document bijbrengt uitgaande van zijn voormalige werkgever in Liberia, wat bevestigt dat het 'vermoeden' van het CGVS als zou hij niet uit Liberia afkomstig zijn, hoofdreden waarom zijn relaas onwaarschijnlijk geacht wordt, absoluut ongegrond is.

Dat vertoger nochtans uitlegde dat het verhaal opgenomen in het PV van de Politie te Oostende absoluut niet met de werkelijkheid overeenkwam.

Overwegende dat verder verzoeker meent dat hem onterecht verweten wordt dat hij enkel de voornamen kent van de Liberiaanse vrienden die hem belangrijke hulp boden.

Dat het integendeel aldaar gebruikelijk is mekaar met de voornaam aan te spreken en voor te stellen. Dat de mens achter de voornaam belangrijker is dan de kennis van de familienaam.

Dat integendeel het schuldig blijven van de voornamen (familienamen) aan de waarachtigheid van het relaas bijdraagt. Dat een achternaam immers snel verzonnen is. Dat precies het feit dat vertoger stelt dat hij deze niet kent de waarheid van zijn relaas onderstreept.

Overwegende dat ook de reden opgegeven door vertoger slechts op 4 november 1998 het statuut van vluchteling aanvraag ten onrechte als onwaar van de hand gewezen wordt.

Dat immers op het ogenblik dat hij de eerste keer onderschept werd door de Rijkswacht te Oostende, hem niet gesproken werd van aanvraag van statuut van

vluchteling. Dat rekening houdend met de onmogelijkheid voor verzoeker om naar Engeland te gaan, hij de hoop koesterde naar Liberia te kunnen terugkeren na de verkiezingen van juli 1997, dus een paar maanden later.

Dat deze verkiezingen echter gewonnen werden door Taylor zodanig dat de onmogelijkheid om terug te keren bleef bestaan.

Dat verzoeker dan ook bleef rondzwerven in België.

Dat slechts na zijn tweede aanhouding én na zijn overbrenging naar het Centrum in Brugge hij kennis nam van de mogelijkheid zich als vluchteling te laten erkennen in België en hij daartoe de nodige stappen ondernam.

Dat de verklaring voor het tijdsverloop tussen de verkiezingen en de aanvraag dan ook ten onrechte niet ernstig genomen werd door het CGVS.

Dat vertoger inmiddels vanuit Liberia een copie van zijn geboorteacte bekwam, waaruit zijn nationaliteit blijkt, dat bovendien zijn reëel verblijf in Liberia bevestigd(d) wordt door diens toenmalige werkgever.

Dat het dan ook duidelijk is dat het CGVS ten onrechte op basis van vermeende onnauwkeurigheden en ingevolge het niet slagen in een 'test politieke kennis' over Liberia meende dat vertoger niet van Liberia afkomstig was.

Dat het bovendien volledig ten onrechte is dat het CGVS de verklaring van J. W., een kennis van vertoger, die een gedeeltelijke bevestiging uitmaakte van het relaas van vertoger, met name waar het de situatie van zijn vader betreft, naast zich neerlegt.

Dat het niet opgaat vertoger een gebrek aan documenten te verwijten en het document bijgebracht door vertoger zelfs niet aan een onderzoek te onderwerpen.

Dat het CGVS inderdaad niet de minste uitleg geeft waarom deze brief geen afbreuk doet aan haar impliciet genomen beslissing, terwijl deze nochtans afkomstig is van een Liberiaanse vriend van vertoger, die de residentie van vertoger in Liberia en diens problemen aldaar impliciet bevestigt.

Dat een dergelijke houding onzorgvuldig is.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn rechten van verdediging geschonden zijn, door het verwijderen als element van een schriftelijk door hem bijgebracht bewijsstuk.

Dat de bestreden beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd is.";

3.3.1. Overwegende dat verzoeker in een enig middel de schending aanvoert van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève, van de wet van 15 december 1980

betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat bovendien verzoeker ook de schending aanvoert van de motiveringsplicht en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald van de zorgvuldigheidsplicht en de rechten van verdediging; dat tenslotte verzoeker stelt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt;

3.1.1.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste onderdeel van het middel de schending aanvoert van artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953, waarin het begrip vluchteling wordt gedefinieerd;

Overwegende dat op het eerste gezicht dit middel niet dienstig kan worden aangevoerd, wanneer, zoals in voorliggend geval, niet tegelijkertijd de schending van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt ingeroepen, omdat het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, aan de Verdragsluitende staten een ruime appreciatiebevoegdheid heeft gegeven, meer in het bijzonder, wat de organisatie van een procedure met betrekking tot het onderzoek naar de ontvankelijkheid van een asielaanvraag betreft; dat de Belgische Wetgever van deze bevoegdheid gebruik heeft gemaakt in artikel 52 van voormelde wet; dat bovendien uit de beantwoording van de overige onderdelen van het middel volgt dat verzoeker het in de huidige stand van de procedure niet aannemelijk maakt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onterecht een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf heeft genomen; dat bijgevolg verzoeker niet de schending kan

inroepen van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, aangezien uit de bestreden beslissing op het eerste gezicht volgt dat verzoeker geen aanspraak kan maken op de hoedanigheid van vluchteling; dat dienvolgens het eerste onderdeel van het enig middel op het eerste gezicht niet ernstig is;

3.1.1.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede onderdeel van het middel het ontbreken van een adequate motivering aanvoert;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing op de volgende motieven heeft gebaseerd :

"- Er dient vooreerst vastgesteld te worden dat betrokkenes relaas ongeloofwaardig is wegens tegenstrijdige, onwaarachtige en vage verklaringen.

- Zo kan geen geloof worden gehecht aan betrokkenes vermeende afkomst uit Monrovia, Liberia. Op het verhoor voor het Commissariaat-generaal (CGVS) verklaart betrokkene te behoren tot de Congo of Americo-Liberian etnie (hij spreekt enkel de Engelse taal). Hij stelt echter verkeerdelijk dat president Taylor niet tot deze etnie behoort en dat Roosevelt Johnson de leider is van de LPC (Liberian Peace Council). Onwaarschijnlijk is ook dat betrokkene niet weet tot welke etnie Roosevelt Johnson behoort, noch kan zeggen of deze al dan niet tot de Congo-etnie behoort. Onwaarschijnlijk is eveneens dat betrokkene ten aanzien van het CGVS niet kan zeggen of de organisatie 'ULIMO' Charles Taylor of diens partij en regime steunt dan wel bevecht. Gevraagd naar de figuur Amos Sawyer, verklaart hij ten aanzien van het CGVS enkel dat hij een lid (en niet president) was van een interimregering. Gevraagd naar de benaming van een internationale luchthaven in Liberia, vermeldt hij ten aanzien van het CGVS 'Robertfield' in 'Margibi County', terwijl deze luchthaven in werkelijkheid in Monrovia (Montserrado-county) is gelegen.

- In dit verband is het verder opmerkelijk dat betrokkene ten aanzien van de rijkswacht van Oostende verklaarde dat hij weliswaar in Monrovia was geboren, maar dat hij sinds zijn jeugd met zijn vader in Kumasi/Ghana woonde en enkele maanden eerder vanuit Ghana naar Zwitserland was gereisd. Tijdens het

verhoor door de CGVS ontkende betrokkene voornoemde verklaringen te hebben afgelegd.

- Daarenboven blijft betrokkene uiterst vaag met betrekking tot bepaalde punten in zijn relaas afgelegd voor het CGVS. Zo valt op dat hij enkel de voornamen van Liberiaanse vrienden en kennissen die hem belangrijke hulp boden, kan noemen. Verder kan betrokkene ten aanzien van het CGVS niet preciseren met welk schip (naam, nationaliteit) hij naar België reisde en welke persoon (naam, functie op het schip) hem tijdens deze bootreis bijstond.

- Bovendien wordt de ernst van betrokkenes asielrelaas ondermijnd door het feit dat hij bij aankomst (in maart 1997) in België geen asiel aanvraagde, noch op het ogenblik dat hij werd verhoord door de rijkswacht van Oostende (...), noch naar aanleiding van het bevel om het grondgebied te verlaten. Slechts op 4 november 1998, ongeveer 20 maanden na zijn binnenkomst, vroeg hij asiel aan. Hij verrechtvaardigt deze laattijdigheid door te stellen dat hij het resultaat van de Liberiaanse verkiezingen afwachtte en hoopte dat Charles Taylor hierbij zou verliezen, zodat hij naar Liberia kon terugkeren. Dit argument kan echter niet ernstig worden genomen, aangezien voornoemde verkiezingen - waarbij Taylor president werd - plaatsvonden in juli 1997.

- Betrokkenes identiteit, nationaliteit en reisverhaal kunnen hoedanook niet worden nagegaan doordat betrokkene geen documenten terzake voorlegt.

- Tenslotte bevat het verzoekschrift tot het instellen van een dringend beroep vanwege betrokkenes raadsman verder geen elementen die de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken vermogen te wijzigen. De brief dd. 4 augustus 1999 vanwege J. W., een kennis van betrokkene, doet evenmin afbreuk aan bovenstaande overwegingen.";

Overwegende dat verzoeker zijn gebrekkige kennis van de politieke toestand in Liberia verklaart door erop te wijzen dat hij slechts een eenvoudig werkman is, die weliswaar mocht prediken, doch voor het overige absoluut niet geschoold is; dat vermits verzoeker zelf in zijn verzoekschrift toegeeft dat hij tegen geweld en tegen president Taylor predikte, hij zich bezwaarlijk kan verschuilen achter een gebrek aan opleiding om zijn geringe politieke kennis te vergoelijken; dat ook van een persoon met een geringe schoolopleiding mag worden verwacht dat hij, zowel de

motieven om te vluchten uit zijn land van herkomst, als zijn reisweg kan beschrijven, omdat de beslissing van een persoon om zijn land te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is, dat hij normaliter bij machte moet zijn om desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen; dat een dergelijk persoon tevens een normale kennis van zijn land van herkomst heeft;

Overwegende dat, wat verzoekers afkomst betreft, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft vastgesteld dat verzoeker ten overstaan van de rijkswacht van Oostende heeft verklaard dat hij weliswaar in Monrovia was geboren, doch sinds zijn jeugd met zijn vader in Ghana woonde en enkele maanden eerder vanuit Ghana naar Zwitersland was gereisd; dat, wat betreft verzoekers bewering als zou een dergelijke verklaring niet met de werkelijkheid overeenstemmen, dient te worden opgemerkt dat verzoeker tijdens het verhoor door de rijkswacht van Oostende op 4 maart 1997 het volgende heeft verklaard : 'My real name is XXX born in LIBERIA MONROVIA on the 12th of april 1961. Since I was young I was living in GHANA KUMASI together with my father.'; dat verzoeker deze verklaring heeft bevestigd met zijn handtekening; dat bovendien uit de vaststellingen van de rijkswacht blijkt dat verzoeker in het bezit was van 1240 Britse pond, van een treinticket Basel-Oostende, en van een ticket voor de overvaart Oostende-Ramsgate; dat hieruit blijkt dat verzoeker voormelde verklaringen wel degelijk heeft afgelegd, en ze later om onbekende motieven heeft bestempeld als "niet met de werkelijkheid overeenkomende";

Overwegende dat verzoeker verder een document voorlegt van zijn voormalige werkgever in Liberia, om zijn Liberiaanse afkomst te bewijzen; dat het merkwaardig is dat verzoeker dit document pas voor

het eerst voorlegt in het kader van zijn procedure voor de Raad van State, en niet eerder in zijn asielpcedure, vermits dit document zijn asielrelaas had kunnen ondersteunen; dat het de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook niet ten grieve kan worden geduid aan de afkomst van verzoeker te twijfelen indien hij een dergelijk document niet heeft kunnen inzien en controleren op zijn echtheid;

Overwegende dat, wat de vaststelling betreft van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker enkel de voornamen kan noemen van Liberiaanse vrienden die hem belangrijke hulp boden, verzoeker stelt dat het in Liberia gebruikelijk is elkaar met de voornaam aan te spreken, en dat het niet kennen van de achternaam geen afbreuk doet aan de waarachtigheid van zijn relaas; dat zelfs indien het om een Liberiaanse gewoonte zou gaan, dit slechts één van de vele elementen is waarop de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing heeft gebaseerd en niet als een op zichzelf staand element mag worden aanzien;

Overwegende dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verder in de bestreden beslissing vaststelt dat verzoeker tot 4 november 1998 heeft gewacht voor hij asiel aanvraag, en als verklaring hiervoor liet gelden dat hij gewacht heeft tot de uitslag van de verkiezingen in Liberia; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook kon vaststellen dat dit argument niet ernstig kan worden genomen, vermits voormelde verkiezingen in juli 1997 plaatsvonden; dat verzoeker op het eerste gezicht in zijn verzoekschrift niet aannemelijk maakt waarom hij meer dan één jaar wachtte om een asielaanvraag in te dienen;

3.1.1.3. Overwegende dat verzoeker aanvoert dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onzorgvuldig is geweest vermits hij niet vermeldt waarom de door verzoeker voorgelegde brief van zijn vriend Joseph Warrant geen afbreuk doet aan de beslissing, dat zijn rechten van verdediging zijn geschonden en dat de beslissing dan ook niet afdoende gemotiveerd is;

Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat de tegenstrijdigheden, die uitvoerig in de bestreden beslissing worden opgesomd, allen steun vinden in het administratief dossier en dat verzoeker er in de huidige stand van de procedure niet in slaagt om deze tegenstrijdigheden en vaststellingen te weerleggen; dat de beslissing derhalve op het eerste gezicht afdoende is gemotiveerd en wordt geschraagd door terzake dienende en pertinente motieven die steun vinden in de gegevens van het administratief dossier;

Overwegende dat, wat verzoekers bewering betreft als zou de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beoordelingsbevoegdheid hebben overschreden bij het nemen van de bestreden beslissing, blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enkel vaststelt wat verzoeker heeft beweerd en hij derhalve zijn beoordelingsbevoegdheid niet lijkt te hebben overschreden, vermits hij in de bestreden beslissing enkel een loutere vaststelling van de feiten weergeeft;

4. Overwegende dat het middel derhalve in geen van zijn onderdelen ernstig is; dat dienvolgens niet is voldaan aan één van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om

de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van
de bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op zes juni tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.